

и ся закачилъ на една гвоздена кука, и да не бѣше Ружица, щеше да ся удави.

»О! добро дѣте, рече Рушимиръ, а да ли си ъж наградила, заради трудѣтъ ѳ?«

»Не, верный съпруже! това съмь оставила ты да направишь, когато си додишь.«

Плещичь Рушимиръ бѣше твърдѣ жалостенъ, и каза тутакси да повикать Ружица. Послѣ кратко време, съ голѣма пристойность, стѣпи Ружица въ къщи. Рушимиръ ъж поздрави съ ясенъ и радостенъ гласъ: »Добрѣ дошла избавителко на сына ми. Азъ съмь ти голѣма благодареніе дълженъ; защото да не бѣше ты, азъ днесъ щяхъ да бъда единъ злощастенъ отецъ; днешный радостенъ день, щеше да бъде много жалостенъ. Искай прочее отъ менѣ каквото обичашъ; ако ми поискашъ единъ отъ моитѣ дворове—Кленоградъ или Елоградъ—и него ще получишь.«

Ружица рече тихо и съ единъ любезенъ гласъ: »Вы сте много казали господине, може бы да вы молж нѣщо повѣче и неможете да ми откажете. Нѣ азъ не щж милость, нѣ само за право вымолж! Дайте ми—дайте ми баща ми назадъ, когото сте заробили!«

»Какъ? Какво? рече Рушимиръ, коя си ты? Кой е твой баща?«

»Азъ съмь Ружица отъ Елограда, ꙗ рече тя; Милорадъ е мой баща. Пуснете го изъ робство, и дайте му дворѣтъ назадъ.«

»Това е страшно, и много, рече Рушимиръ.